

har sine Medlemmer boende rundt omkring i Prebsten og kender de forskellige Forhold, der kan jeg ikke nægte, at jeg ikke sætter Pris paa, at man kommer til Ministeren og forlanger en Afgørelse af en Klage, thi — og det ærede Medlem vil ikke mistende, at jeg siger det — der vil det grumme let blive en formel Afgørelse. Hvor de faktisk Forhold skulle tages i Betragtning, hvorom der ikke er givet tilstrækkelige Oplysninger, hører der meget til, for at Ministeren skal sige, at uagtet Skønnet har været saaledes hos disse Folk, som kende de faktisk Forhold, og som vide, hvad der bør tages i Betragtning, skal det alligevel forandres. Skal man gøre saadanne Forandringer, maa det være meget isønebringende Fesl, der ere begaaede, og det vil jo i Reglen ikke blive Tilfældet fra Amtsraadets Side. Det vil Amtmanden i hvert Fald kunne afværge. Derfor sætter jeg ikke Pris paa at faa den Myndighed, som det ærede Medlem vil være saa venlig at give Ministeren. Jeg mener, at det er bedre, at det bliver, som Udvalgets Flertal ønsker det, men jeg erkender ikke derfor, at Amtsraadet skulde være stillet saaledes, at det er øverste Myndighed i Snekastnings-sager.

Øvesen: Det glæder mig, at jeg kan udtale min Tilslutning til den ærede Ordførers Yvinger om, at Hartkornet ikke kan siges at være noget saa mønsterværdigt Grundlag for Fordelingen af Byrderne i nogen Retning; det tror jeg er ganske rigtigt, og det gælder lige saa vel om Skovskylde- som om Alger- og Engshartkorn. Jeg skal heller ikke prøve paa at gøre noget som helst stort ud af Skovskylde-spørgsmaalet, netop fordi jeg tror, at det i sig selv er af meget lidt reel Betydning med Hensyn til Afgørelsen af den foreliggende Sag, og fordi det er mig meget mere om at gøre at faa noget praktisk nyttigt ud af Forhandlingerne end at fortabe sig i Teorier om, hvad der mulig kan være mere eller mindre principrigtigt. Jeg skal blot tillade mig at sige, at jeg tror egentlig ikke, at Skovskyldehartkorn i det hele taget ffete nogen Uret ved i dette Tilfælde at blive sat lige med Alger- og Engshartkorn, men jeg skal ikke videre forfølge den Tanke. — Derimod tror jeg endnu vedblivende, at det vil være ikke alene nyttigt, men ogsaa nødvendigt i en saadan Lov at faa indsat en Bestemmelse om, hvorledes Stalaen skal være i de forskellige Amtsraads kredse, med mindre den højtærede Indenrigsminister har Ret i, hvad jeg selv har tænkt, at der muligens i første Stykke af § 5 er givet en saadan Regel, at der ikke er

givet Amtsraadet noget Spillerum, saaledes at en Tønde Hartkorn er en Tønde Hartkorn, enten en Mand kun ejer den ene Tønde eller en Mand ejer Nese af Tønder, og jeg skulde derfor være nogenlunde tilfreds, om Slutningen af 2det Stykke i § 5 udgik, dersom den ærede Minister vil erklære sig enig i, at et saadant Regulativ som det, der for Tiden gælder for Maribo Amt, ikke efter den nye Lov vilde kunne blive gældende, saa at der nemlig ikke kan gøres saadanne Spring som paa 3 Tønder ad Gangen. Det kan medføre saadanne Forhold, som at en Mand, der har en Tønde Hartkorn, skal levere een Mand i Omgangen, medens den Mand, der har 30 Tønder Hartkorn, kun skal levere 10 Mand. Kan et saadant Forhold, saaledes som det første Stykke af § 5 er affattet, ikke finde Sted i Fremtiden, indrømmer jeg, er andet Stykke af § 5 mindre nødvendigt, men det kunde jeg meget ønske at høre den ærede Ministers Mening om.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Jeg kan ikke sige det ærede Medlem, at der efter Regulativerne ifølge denne Lov ikke kan komme Spring frem paa 3 Tønder Hartkorn, men det ærede Medlem vil kunne læse sig til, at der skal være et bestemt Forhold mellem Hartkorn og Assurancefum og de andre Faktorer, og deri, at dette Forhold er bundet, ligger, at man er betaget en større Del af Friheden ved Anvendelsen af Regulativerne, end man tidligere har været. Det vil det ærede Medlem vist kunne forstaa, men jeg kan ikke staa her og sige, hvorledes Amtsraadene kunne anvende Bestemmelsen, thi i saa Henseende maa de have Frihed; men det forekommer mig ganske klart, at naar man sætter en bunden Faktor i Spidsen for Paragraffen, bliver der ikke den Frihed, som der er nu.

Øvesen: Efter den ærede Ministers Udtalelser tror jeg, at det er aldeles nødvendigt at beholde Bestemmelsen i Slutningen af Paragraffens andet Stykke, enten som den staar eller i en anden Affattelse med den samme Mening. Jeg skal endvidere tilføje, at der endnu er en Grund, hvorfor jeg tror, at dette ikke alene er heldigt, men, som jeg tør antage, ogsaa nødvendigt, og det er den, at naar Loven udkommer, vil der blive ret mange Amtsraad, hvor man kan opleve det Særlyndt at se, at det bliver umuligt at faa vedtaget Snekastningsregulativer, fordi Halvdelen af Medlemmerne ville stemme for Spring i Stalaen, og den anden Halvdel vil modsætte sig det.